

Publicerad 2009-09-25 10:49 av steffie

Det oundvikliga

Va hos mig!

Nu, när det närmar sig slutet,
så minns jag hur det var.

Att känna solen, leka runt
se på havet.

Känner din arm,
ser din kropp.

När allt är borta,
minns du mig då?

Minns allt det vackra,
det fula är skräp.

Följ mig till himlen,
till Sankte Per.

Det onda försvinner,
snart är jag där.

Nu, när det närmar sig slutet,
så är jag väldigt rädd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren steffie med Poeter.se id #27039 innehar upphovsrätten